

ПЪСЕНЬТА

Въ близката, разлистена джбрава
пѣе веселъ, сладкогласенъ славей.
Позатихне, почне въ мигъ игриво, —
спира дѣхъ край него всичко живо.

Вѣчната хитрана — Кума Лиса
толкова се въпѣсенъта улиса,
че забрави жадно да дохруска
вкусната си пилешка закуска.
Зайо вирна дългитъ ушлета,
поизправи преднитъ крачета
и подпрѣ глава на млада бука —
ей чесладко славеятъ писука!
Че дори поточето сребристо
не побутва сведенитъ листи.

Само Вrabчо, скритъ въ дълбока шума,
славею такива думи дума:

— Много си ми горделивъ и важенъ!
Сякашъ искашъ всѣкому да кажешъ,
че презъ деветъ царства въвъ десето
пръвъ си между всичкитъ поети.
Ехъ, сега е лесно да се хвалишъ:
нѣма студъ, ни мразъ, ни зимни хали.
Где си зиме! Само ще треперишъ, —
где трошица хлѣбецъ да намѣришъ?
Вледененъ ще клѣвкашъ по стѣклата
да измолишъ зрънце отъ децата.
А сега е лесно да се хвалишъ...

— Азъ ли, вrabчо? Кой те е подсторилъ
тъй недружно днесъ да ми говоришъ?
Гдето ида, все безгрижно пѣя,
зло не мисля, праведно живѣя.
Който пѣе, горделивъ не става,
нито дири почести и слава
Иска само, пѣсенъта му свята
да се носи вредомъ по земята
и да радва всѣкому сърдцето,
че живѣй и диша подъ небето.